

K zimě přece patří sněh, a třeba i tentokrát na něj je zima je skoupá, byly dny, kdy jsme si ho aspoň trochu užili. Určitě aspoň na horách.

„Maminkaření“

Někdy mě zajímá, jaké je to být maminkou. Jak je to těžké. Nedávno jsme měli zve škole za domácí úkol udělat rodokmen. Doma jsem to řekla mamince a maminka řkala, že se se mnou na to podívá. Večer mi maminka podávala fotky, které jsem mohla stříhat. Nakonec jsem tam jenom pod ty fotky psala jména. Pak mi maminka ukázala fotku, která byla už stará a zaprášená. Když jsem se na ni dívala dlouho, tak jsem tam i našla mojí maminku a nějaké malinké dítě, které jí cucalo šátek, který měla hozený přes rameno. Zeptala jsem se maminky, kdo je to a ona mi odpověděla, že jsem to já. A že to fotil náš tatínek.

Maminka mi pak všechno k tomu vyprávěla: „Ten den jsme byli ve městě a v tu dobu ty jsi měla hlad. Museli jsme jít koupit banány... „

Pokračování na str. 2

Poznámka

Knih

Existuje mnoho způsobů, jak se zabavit. Někteří lidé sedí u počítače nebo u televize, jiní si malují anebo se věnují ručním (popř. domácím) pracím. Já si však ze všeho nejraději čtu.

Dá se číst na tzv. čtečce. To je nedotýkový přístroj (něco jako tablet), kde si můžete koupit virtuální knihu, která se vám zobrazí po jejím vybrání. Čtečka je dobrá na cestování: nemusíte s sebou tahat dvacet tlustých a těžkých knih, ale pouze jeden placatý obdélník, kde jsou všechny knihy uloženy.

Jenže já však mám i přes ten všechen komfort nejradši hmotnou knihu. Ten pocit, když držíte v ruce samotný svazek, cítíte tu nepřekonatelnou vůni (kdyby existoval parfém, který by voněl jako nová kniha, okamžitě bych si ho koupila), víte podle tloušťky, kolik stran vám ještě zbývá, ten zvuk o sebe pleskajících listů při otáčení nebo při listování a to pálení, když se říznete o papír (jistě si říkáte, co je na tom říznutí tak úžasného, ale i to má něco do sebe). To všechno k tomu patří.

A ten správný požitek mám právě jen z hmotných knih. Nechci čtečky nijak odsuzovat, ale až se vám jednou rozbijí, budete mít po srandě. Kdežto my „hmotno-kniho čtenáři“ máme knihy na věky (pokud je nějakí idioti – pardon – nezničí).

Knihy stárne s námi. Technologie se stále vyvíjí a čtečky budou stále lepší a lepší, ale knihy zůstávají. Nenechte lidstvo na knihy zapomenout. Čtěte.

Anička

Dokončení ze str.

Byla jsem těžká a maminka měla ještě na starosti další dvě děti. A já byla to třetí. Už si vzpomínám, proč maminka si se mnou, když jsem byla ještě hodně malá, nechtěla jít hrát. Říkala, že je unavená. Už tomu rozumím.

Pak jsem ještě viděla na další fotce, jak mě drží v náručí, Nicola se drží vysavače a Vicky se jí drží za nohu. Dokážete si to představit? Já jo. Protože jsem to viděla na fotce. Jinak si to bez té fotky nedokážu představit. Opravdu ne.

Lily

*P.S. Tenhle moc hezký příspěvek byl inspirovaný jedním z našich pracovních „reportérských“ cvičení s názvem **zastavená vteřina**. Šlo o to vybrat si na obrázku zachycujícím množství postav v nejrůznějších situacích (šlo o nádraží) jednu či dvě a napsat o nich úvahu nebo krátký příběh. A k tomu, se ještě pokusit tento příběh převést do první osoby, tedy vyprávět o druhých jako o sobě. Chci dodat, že všichni nejen Lilinka, se toho zhostili na jedničku..“ Posuďte sami, jaké další zdařilé příběhy (a úvahy) z toho vznikly.*

Všimáte si všech lidí kolem nás?

Žebrák neví, kde dostane peníze, které mu vystačí na jídlo, alkohol, tabákové výrobky nebo na autobus, jenž ho dopraví na jiné místo. Rozhoduje se, kam pojede a přemýšlí nad tím, že by ho mohli přepadnout a připravit ho o všechno, co získá. Jiný zase přemýšlí o tom, že vyžebra hodně peněz a bude si žít blaze. A někteří si bez někoho, na koho se mohou spolehnout, už nehnu ani na krok. Přesně tyto vlastnosti má i žebrák, který čeká, co mu kdo hodí do klobouku.

Těžce pracující nebo jen líný?

Prodač ve stánku s pečivem: Zaměstnanec si umí vážít každé pochvaly od člověka vyššího postavení. Ale jak se má majitel vlastního stánek? Doma na vše sám, děti vychovává pouze on, vydělává prací na zaplacení nájmu a najde si druhou práci vydělává na výchovu dětí. Ráno vstane brzy, aby připravil snídaní a svačinu dětem do školy. Poté musí do práce, kde čeká na krásné počasí kvůli zákazníkům, na kvalitnější suroviny, na peníze, které vloží do vzdělání svých dětí a konkurenci, kvůli které bude muset odejít. Jenomže nikdo nepřichází a majitel usíná. Jak by tohle věčné namáhání mohl pracovník ukončit?

Pavlna

Zimní radovánky

Dvakrát měř... aneb zloděj kufrů

Jednou po škole jsem šla kolem nádraží a zahlédla jsem muže, jak má na tom hotelovém vozíčku naskládaná zavazadla a kufry. To by bylo ještě zcela normální, kdyby někam rychle neutíkal a neohlížel se při tom za sebe. Na sobě měl bílé triko s černými pruhy (nebo černé triko s bílými pruhy?) a vůbec nevypadal jako hotelová (v tomto případě nádražní) služba. *Co když je to zloděj? A ukradl lidem kufry!* Rychle jsem ty myšlenky zahнала. *Určitě jen zapomněl naskládat ta zavazadla do vlaku s lidmi, kterým ty kufry patří. A to pruhované triko je jen nějaká nová uniforma.* Ale čím víc jsem se snažila přesvědčit sama sebe, že je to obyčejný člověk, tím spíš jsem si začínala víc a víc myslet, že jde o opravdového zloděje.

Najednou jsem si představila, jak bych dokázala toho zloděje složit a všichni ti majitelé kufrů by mě nosili na rukou a založil by se nový státní svátek, který by se jmenoval „Den, kdy Anna složila zloděje kufrů.“ Tahle myšlenka mě na tolik zlákala, že jsem se proti muži rozeběhla. Já, malá třináctiletá holka se školní taškou proti němu, chlapovi jak hora s dvaceti těžkými kufry a ještě těžším kovovým vozíkem.

Zprvu jsem nabrala velikou rychlost, ale jak jsem byla blíž, zpomalovala jsem. Nakonec jsem se ale odhodlala. Odrazila jsem se od země a skočila po něm. Sekundu před dopadem se ozvalo jen zakvílení a oba jsme byli na zemi. Nejenom, že jsem později zjistila, že to žádný zloděj nebyl, ale ještě k tomu se mi místo slávy dostalo posměchu. Ten chudák totiž usnul v kumbále se zavazadly a probudil se, až když si uvědomil, že cestující odjeli bez kufrů. No a to pruhované triko byla část pyžama. A proč se ohlížel? Přeci aby se ujistil, že tam žádné kufry nenechal. Po tomhle drobném incidentu ze mě celé město mělo legraci a od té doby razím heslo: „*Dvakrát měř a jednou řež!*“

Anna

Když já tak hrozně potřebuji...

Je 11:00 a mně za 10 minut odjíždí vlak. Problém je v tom, že potřebuji nutně na záchod. Jdu tedy onou zvláštní chůzí na toaletu. Znáte to. Otevřou dveře. Vidím pouze ženy, které čekají frontu.

„To snad není možný!“ Vyjeknu a všichni se na mně podívají. Šla jsem radši ven, protože se tam nedalo ani chodit. Jak můžu asi stihnout vlak, když na záchodě je fronta tak obrovská, že by i želva z jiného města sem doplazila a čekala jí taky. Prostě hrůza. Asi se počurám. Opravdu chybí kousek a stane se to. Jenomže co teď? Mám už jenom 6 minut!! To nemůžu stihnout.

„Jestli potřebujete na záchod, tak je ještě jeden v cukrárně malý kousek od tohoto nádraží.“ Promluvila ke mně paní, která si kupovala perlivou vodu v automatu.

„A jak dlouho je to od cukrárny sem?“

„Asi 2 minuty.“

„Děkuji.“ V tu chvíli jsem se rozeběhla. Říkala jsem si, že to nemohu stihnout, ale risk je zisk. Udýchaná jsem vešla do cukrárny a záchod jsem našla. Použila jsem tedy toaletu a umyla si ruce. Kouknu se na hodinky. Zbývající čas jsou 3 minuty?! Opět jsem se rozeběhla, jak nejvíc to šlo. Už tam skoro budu. Za 3,2,1 ano jsem tu. Kolik minut?! 1 minuta! Běžím na nástupiště, jako kdyby mi šlo o život. Po chvíli jdu s plnou rychlostí po schodech a vidím vlak...- který právě zavírá dveře!!

„Počkejte!! Nezavírejte dveře!“

„Tedy vy máte ale štěstí. Nastupte si,“ řekl mi pan průvodčí.

Tak to bylo perný dopoledne. Takový jsem ještě nezažila. Co to?! WC ve vlaku?! To si děláte srandu ne?!
Tereza

Ospalý prodavač

Předtím...

Bylo už půl dvanácté a pan Michal Novák pořád seděl v obývacím pokoji. Koukal se na fotbal, i když věděl, že zítra bude muset brzy vstávat. Prodával totiž na nádraží pečivo. Náhle se ozvalo hlasité dupání. Byla to paní Eva Nováková. „Jseš si vědom toho, že zítra jdeš brzo ráno do práce?!“ zlobila se.

„Ale jo! Stejně na tom nezáleží! Prostě se to nějak zvládne, no.“ mávl rukou pan Novák.

„Jasně!“ křikla paní Nováková ironicky a odešla do ložnice. Snažila se usnout, ale to prostě nešlo. Pan Novák neustále vykřikoval „GÓÓÓL!“ nebo „Ach neee!“ nebo „Remíza!?!“ nebo „DO TOHO! DO TOHO!“ Když nakonec fotbal skončil, šel si pan Novák lehnout. Bylo už velmi pozdě. Vyčistil si zuby a lehl si do postele vedle paní Novákové. „Až zítra nebudeš moct vstát, tak si nestěžuj.“ řekla našťvaně a otočila se k panu Novákovi zády. „Copak ty neumíš nic jiného, než si jen stěžovat?“ rozzlobil se pan Novák, ale paní Nováková se neozývala, tak si jen povzdechl a otočil se k ní také zády.

Potom

U Novákových už dvacet minut zvonil budík. Paní Nováková nebyla doma, protože musela ke své matce. Pan Novák byl hrozně ospalý. Nakonec ale vstal a šel se obléknout. Vyčistil si zuby a nasnídal se. Pak sešel po schodech na zahradu. Vzal si kolo a odjel na nádraží. U svého stánku s pečivem si opřel kolo o strom. Byl tak ospalý, že si ho zapomněl zamknout. Pak vešel do stánku, sedl si na židličku a čekal, až si od něj někdo něco koupí. Všichni ale spěchali, a nezavadili o něj ani očkem. Pak si ho ale všimla jedna stařena, která byla zahalená do modrého pláště. Mířila k němu, a když k němu dorazila, řekla: „Dal byste mi, prosím, tu buchtu? Děkuji.“

Když stařena odešla, zase nastala dlouhá

chvíle čekání. Pana Nováka už to nebavilo, tak se šel ven na chvíli projít. Podíval se na strom a náhle ho popadla panika. Kolo bylo pryč! Pan Novák byl ale takový typ člověka, co se se vším vždycky rychle smíří. Nechal to tedy být a raději se vrátil zpět do stánku. Ukousl si kousek z tvarohového koláče a opřel si hlavu o svou ruku. Jak tam tak seděl a přemýšlel, co bude dělat, usnul.

Nikolka

Zaneprázdnění unavení lidé

Dnes se mi vůbec nedaří, jsem unavená a nikdo mi nepomáhá, naopak všechno mě štve. Manžel je za hranicemi kvůli práci a vrátí se až za týden, a k tomu jsem se před chvílí dozvěděla, že je babička nemocná a nikdo jí taky nepomáhá.

Musela jsem tedy ihned zabalit tašky a vydat se na nádraží. Naštěstí babička nebydlí daleko, jen 40km ode mě. Na mé tři děti jsem přitom samozřejmě nemohla zapomenout. Vlastně musím říci čtyři, jedno je ještě v bříšku. Jsou moc malé a neschopné na to, abych je nechala samotné doma. Vydali jsme se tedy na nádraží v Horní Dolní. Tam jsem musela zavolat kamarádce, ať si pro mě přijede, že dnes odjedu za babičkou. Nakonec jsem si trochu odpočinula ve vlaku.

Linda

Když má fotograf na lvýcházce zimním lesem štěstí, může zachytit taky takovéto pádící stádečko srnek.

Na nádraží

Co se na rtom nádraží vůbec dělo, nežli fotograf pořídil tuhle fotku? Někdo byl v rozpacích, jiný zas ve spěchu a další usínal, jiný kupoval jízdenku. Na obrázku je vidět, co se děje každou chvíli, každou minutu a každou sekundu. Když se zaměříme na obrázek, úplně zcela jistě vidíme, co lidé dělají a jakou mají náladu. Např. prodavač v pekárně usíná. Asi je zřejmě unavený ze včerejšího dne. Možná měl večer návštěvu, kterou nečekal a zdržela se dýl, což taky nečekal. Nevyspal se, nic nemusel stíhat a nestíhal tím pádem ani upéct své voňavé a křupavé pečivo.

Linda

Příběh smutné paní s koštětem

Vidíme na obrázku smutnou paní, která drží velikánské koště a mete. Proč je smutná?? Pojdte si to převyprávět, jak to začalo. Příběh začíná!!

Vypravěč: „Alena je dospělý člověk a je jí třicet let. Pracovat se jí nechce. Zkrátka je líná! Jednou k ní přišel předseda.“

Předseda: „Otevřete prosím. Jel jsem cestou a najednou jsem dostal žízeň.“

Vypravěč: „Alena otevřela a ve dveřích vidí předsedu. Vůbec jí to nezaujalo, kdo stojí ve dveřích. Ospale na něho hledí.“

Alena: „Co tady chcete?“

Předseda: „Dobrý den jen jsem se chtěl trochu napít.“

Alena: „Tak pojdte dovnitř a sedněte si kam chcete.“

Vypravěč: „Předseda si sedne a uvidí ten nepořádek. Málem z toho omdlel!“

Předseda: „Paní uklízíte si vůbec někdy svůj dům?“

Vypravěč: „Alena se nahlas zasměje!“

Alena: „Proč bych si měla uklízet? Nejsem jako vy všichni, že si pořád čistíte svůj byt!! A chtěl jste jenom napít ne, tak proč se tak hodně ptáte?“

Vypravěč: „Předseda si v duchu říká, že je tahle holka moc drzá! Napil se a odešel“

Předseda: „Nashledanou.“

Alena: „Co je to za divnýho chlapa?“

Vypravěč: „Alena chodila po ulicích a všem říkala, že čistota je jenom divný zvyk. Hodně lidí jí říkalo, že je to zdravé. Aspoň nebudou mít v domě nepořádek!“

Jednoho dne přišel předseda opět k Aleně domů. A podal jí papír. Alena se podívala a přečte si, co je tam napsáno.

Alena: „Co to má jako znamenat? Že budu uklízet na ulicích? Já to dělat nechci a nebudu!“

Předseda: „Budete muset, jinak půjdete do vězení!!“

Vypravěč: „Alena se bála, tak musela souhlasit. A tak ode dneška Alena chodí uklízet každé ráno na nádraží.“

Tak už víte, co se s Alenou stalo!!

Ponaučení: uklízejte si nejen v pokoji, ale i kdybyste našli odpadky na ulici, tak ho vyhoďte do koše. Bude ve městě aspoň čisto a nebudou se šířit nemoci

Anetka Dao

A jak to zažívala Alena???

Ráno jsem spala, když najednou slyším klepání na dveře. Kdo to asi může být? To neví, že ještě spím?

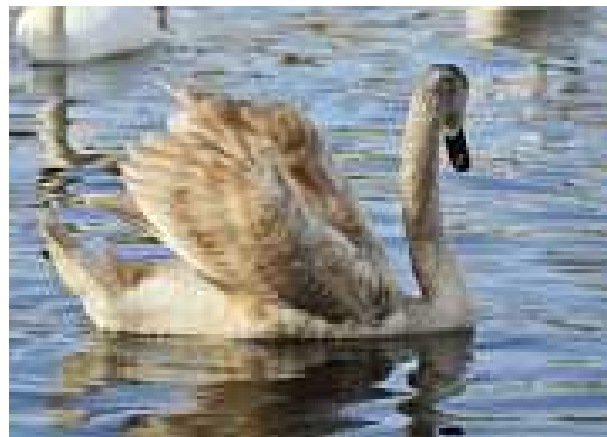
Nejprve jsem jít otevřít nechtěla, ale klepal tak nahlas, že se nedalo vydržet! Šla jsem otevřít dveře, a tam spatřím předsedu. Ospala se ho ptám, co by tak brzy ráno chtěl. Prej chce napít. V duchu si říkám: to nemohl zajít nikam jinam?

Řekla jsem mu, aby si šel sednout, kam chce. Předseda mi dával divné otázky. Proč si neuklízím. Proč bych si měla uklízet? Nechápu!! Ať si vypije vodu a odejde pryč. Strašně mě štvál. Všem vykládám, aby si neuklízeli. Vždyť je to nudný!!!

Opět ale další ráno zase přijde ten divný předseda. Kvůli tomu zuřím! Otevřu dveře, ale vypadá to, jako kdybych je chtěla vyrvat! Otráveně se ho zeptám, co zase chce. To snad neví, že zase ruší? Podá mi list a říká, abych si ho přečetla. Vykulím oči. Vidím tam, že budu muset chodit uklízet ulice. Jinak půjdu do vězení!! Zuřivě řeknu, že budu uklízet. Určitě

bych nechtěla do vězení!! Zítra půjdu tedy uklízet. Uplynul den a už je další ráno. Naštvaně popadnu koště a uklízím. Lidé co chodí kolem se mi smějou. Šuškájí si něco o mě. Takhle jsem dopadla, když jsem nechtěla uklízet!

Anetka Dao

Labutě jsou věrnými obyvateli našich řek. Zima jim nevádí.

Panikaření není k ničemu dobrý

E-MAIL:

Ahoj Franto, už se těším, až k tobě přijedu na prázdniny. Vezmu si s sebou i spacák a pokusím se vzít i vodní zbraň. Tak čau, už musím jít na nádraží. Mám dost kufrů, tak musím jít. Čau!

Pepa si vzal všechno, i to co vůbec nepotřeboval. Protože věcí měl moc, nemohl všechno pobrat a musel si vzít vozík. Pepa táhl zavazadla na nádraží sám. Když vešel dovnitř haly, uviděl spousty lidí. Pepa začal panikařit. Sice mu Franta napsal papírek, kudy má jít a na jakém stanovišti má čekat, ale nic platné. To mu sice napsal, ale Pepa se v tom moc nevyznal a běhal s vozíkem po nádraží, koukal na čísla poschodí, proběhl spoustu podchodů, viděl tolik vlaků, ale nikde ten správný, nikdy neprošel tím správným podchodem a nestál na tom správném nástupišti.

Pepa začal panikařit. Ještě víc běhal sem tam—a uviděl hodiny. Strašně se zděsil, byly už dvě hodiny. Bylo mu strašně trapné se někoho jít zeptat kudy má jít, ale nechtěl přijít o bezva prázdniny s nejlepším kamarádem na chatě. Tak se zeptal jednoho starého pána:

„Dobrý den, já bych se potřeboval zeptat kudy mám jít“ ukázal mu lísteček „já to totiž nechápu.“ Pán na to odpověděl: „To máš, chlapče blbý, jsi na špatném nádraží. Tady ze zadu na tom papírku je napsáno NA AUTOBUSOVÉM NÁDRAŽÍ. Rychle pospíchej nebo ti ten autobus ujede, máš už jen pět minut.“

Pepa honem utíkal s vozejkem na autobusové nádraží a naštěstí ten autobus ještě stihl a prázdniny prožil s kamarádem, jak si přál.

Kateřina

Tržnice

Jak já nenávidím tržnice!! Pořád hýbat očima sem a tam. Nevím k čemu to je, když se dá nakupovat i v obchodě. Já vím, možná si teď všichni myslíte, že jsem ohromný pesimista, ale ne. Pouze nemám ráda tržnice. Ale moje mamka je asi miluje nebo co. A tak jsem si prostě šla někam sednout a vzala si k tomu noviny. Už mi je mnohem lépe. Mám natáhnuté nohy a zároveň si pískám písničku, která se stala právě hitem. Jsem tak zahleděná do novin, že nevnímám co se kolem mě děje.

Najednou se stalo něco hrozného. O moje nohy zakopla servírka. Všechno nádobí bylo pouze ze střeptů.

„Nemůžeš dávat pozor?! Kvůli tobě jsem rozbila hrníčky s kafem!!“ Vyjekla rozzlobená číšnice.

„Omlouvám se! Já jsem nechtěla. Opravdu přísahám!“

„Neomlouvěj se a pomoz mi to uklidit!“

Že já na ty tržnice chodím! Pokaždé když tu jsem, tak se stane něco hrozného. Třeba když mi bylo osm, tak jsem shodila všechno ovoce ze stolu. Prostě hrůza!

Zvedla jsem se tedy ze židle, abych ze země sebrala hrnečky. Když jsem to uklidila, šla jsem si sednout zpátky. Najednou ucítím vůni piva. (Nevím jistě, jestli je to vůbec vůně.) U něho taky sedí muž. Jednoduše jsem to prostě ignorovala a četla si dál noviny.

„Ach bože!“ Vyjeknu.

„Pardon! Já se omlouvám!“ řekl zřejmě opilec, protože na mně vylil celé pivo! V tu chvíli jsem se doopravdy rozzlobila a chtěla se jít umýt. No fuj, smrdím celá po pivu, sakra!

A přichází další problém. Kvůli tomu, že jsem “podkopla” nohy servírce, nemůžu na záchod. Skvělý.. A tak mi nezbyvá nic jiného, než se jít opláchnout k malé fontánce, kde je malá holčička. Ta fontánka byla celkem vysoká, ale i tak jsem se dokázala trochu omýt. Najednou jsem se asi tak moc naklonila, že jsem tam jednoduše spadla. Holčička se mi začala moc smát. Asi měla záchvat smíchu nebo co. Ale mně to moc k smíchu nepřišlo. Byla jsem celá mokrá. Co se ještě může stát?!

V okamžiku jsem toho měla dost a šla za mamkou, která si s radostí vybírala ovoce u stánku.

„Mami?!“ Klepla jsem jí na rameno a koukla se na ní s našťvaným výrazem.

„Co se ti proboha stalo?!“

„Nemůžu ti to říct až v autě? Nechci aby se stalo ještě něco šíleného!“

A tak jsme šly do auta a já mohla mamince povyprávět co hrozného se stalo zase na tržnici..

Tereza

Ilustrační fotka je z jedné velké tržnice v Praze

Ztratila jsem klíče...

Stres. Strach. Vyděšení. Tahle slova byla pro mě, jakožto na flegmatika naprosto cizí. Ovšem až do teď. Ztratila jsem klíče. Do bytu se dostanu, o to nejde, půjčím si klíče od bratra, ale jak se dobudu do skříňky ve škole?! Poběžím za školníkem, ten dvířka od skříňky vysadí a já se dostanu pro učebnice. Akorát jsem zapoměla na jeden malý detail. Moje skříňka zůstane otevřená, protože dvířka od skříňek jsou vyříznutá na míru a mohlo by trvat několik týdnů, než by vyrobili nová a zandali do nich zámek. Jistě, říkáte si, že ta stará se dají nasadit zpátky, ale nemá to cenu, už jsou stejně prasklá.

Jak jsem tak procházela chodbou ponořená do svého víru myšlenek, po něčem jsem uklouzla. Podjely mi nohy a já jsem hodila držku (pardon) přímo na dlaždičky. Bolelo to, ale během dvou vteřin to přestalo, když jsem zjistila, po čem jsem to uklouzla. Byly to mé ztracené klíče! Začala jsem je tam objímat a horlivě je tisknout v dlaních. Ovšem, že na mě všichni koukali, jak na idiota, ale bylo mi to fuk. Byla jsem ráda, že nebudu muset platit za nová dvířka od skříňky.

Anna

Když jsem ve sklepě...

Bojím se, že na mě vyskočí nějaké strašidlo a bude mě honit

Celá se třesu

Utíkám co nejrychleji nahoru

Běhá mi mráz po zádech

Myslím na to nejhorší video, které jsem viděla

Doufám, že mi mladší brácha nezhasne světlo. Brr!

Srdce mi bije strašně rychle

Představuji si, že mi někdo něco hrozného udělá

Nohy mě už ani skoro neunesou

Někdy přitom i brečím, jak se hodně bojím

Říkám si, že už nikdy dolů nepůjdu

Vybavuji si všechna strašidla...

Aneta D.

LOUČÍM SE S ROKEM 2014

Milý roku 2014, děkuji, že jsem v téhle době mohla žít a zakusit zblízka tvůj čas. Blíží se Tvá poslední hodinka a tak bych Ti ráda sdělila, čím vším jsi pro mě byl. Je to těžké se s Tebou loučit, protože jsem za tento rok, za Tebe, zažila od každého trochu. Někdy se mi vedlo lépe a někdy to šlo s kopce... Přesto jsem Ti vděčná za každyčkový den, který jsem mohla strávit ve tvé náruči a kochat se vším, cos mi přinesl.

Nevím, zda bych za toto neměla děkovat osudu, který si se mnou zahrává, a každý jeden den ve Tvém roce jsem čekala, co přijde zítra. Je to dobrodružství, i když bych byla občas raději, kdybych věděla, co se stane, jenže... pak už by to nebylo dobrodružství.

Budu na Tebe vzpomínat, myslím, jen v dobrém, protože ohlédnou-li se do minulosti, do Tvé minulosti, vidím jen pozitiva. Zbývá Ti půl hodiny a já Ti mám toho ještě tolik co říct, než se mi vytratíš nenávratně.

Ještě jsem si ani nezvykla, že se píše rok 2014 a už tu je jiný a než se naděju, budu plnoletá a co pak? Kam se všichni honí? Proč? Za čím? I já... Žijeme ve věčném shonu a všiml si vůbec někdo, že jsi tu s námi byl jeden celý rok? Marně se snažím pochopit smysl svého života, a kdo ho vlastně pochopil? Ano, možná tu jsme z nějakého důvodu, ale...co když ne?! Život nám protéká mezi prsty a místo toho, abychom se zastavili a nenechali uniknout poslední kapky, přesouváme čas – nemyslím tím fyzikální pojem, nýbrž něco, co se odráží na nás, na našich tvářích, co denně prožíváme, my všichni- na druhou kolej a jedeme dál, bez ohlédnutí.

Už dlouho si říkám, že jednou...

...Začnu cvičit, budu jíst zdravě, zhubnu, budu se Semi cvičit pravidelně poslušnost, naučím se španělsky...

...ale kdy?

Lidé si dávají různá předsevzetí, která nedodržují. Je zajímavé to pozorovat. Já ale prozřela... konečně.

Pořád se za něčím ženu a říkám si, že budu šťastná až...

...Budu studovat psy, budu studovat kriminalistiku, budu mít práci u policie, budu mít služebního psa, odjedu do Španělska, vdám se, budu mít rodinu a psy.

Proč však své štěstí odkládat? Trvalo dlouho, než jsem pochopila, že takhle bych šťastná nikdy n byla, neboť si vždy řeknu: „Ano, budu šťastná... zítra.“ Jenže vždy, když se probudím, je dnes a zase vše, co naplňuje mé srdce, všechny své nejkrásnější sny přesunu. Jenže já žiju teď a tady a je nesmysl žít budoucností, když až bude budoucnost reálnou .

přítomností, už budu v myšlenkách zase někde u snů na deset let předemsný přesunu. Jenže já žiju teď a tady a je nesmysl žít budoucností, když až bude budoucnost reálnou přítomností, už budu v myšlenkách zase někde u snů na deset let předem.

Pořád si říkám, že bude skvělé až...

...budu plnoletá – to bude, až Země bude mít kulatiny 2020, až budu mít za sebou vysokou školu, až budu bydlet úplně sama a budu soběstačná...

...ale to s sebou přináší i negativa. Postupně si to uvědomuji až teď, v tuto dobu, když rozmyšlím o svém životě. Já nevím, co bude za pět, deset let. Možná můj pes zemře, možná si našetřím tolik peněz, že si budu moci postavit chatu, což je mým snem, možná vyhraje v loterii sto milionů a postavíme si rodinný dům, kde bude i můj vysněný německý ovčák, možná bude konec světa...

...tak proč si tedy neužívám života, dokud jsme všichni živí? Sice máme malý byt, ale máme zdravého psa? A tak docházím k závěru, že my se pořád těšíme na něco, co vlastně možná ani nechceme, protože tím přijdeme o něco, co máme teď rádi.

Ale já nechci přestat snít, protože...

Protože realita je tvrdá a svět snění mne ochraňuje, nebo mi alespoň dává naději, že jednou bude lépe...

...ale nebude. Bude pořád stejně a něco si malovat nemá cenu. Já nejsem pesimista, ale optimisticky to zrovna nevidím a...

A tak koukám, že jsem mírně odbočila, takže...

Chtěla jsem jen říct, že vše, co jsem chtěla udělat někdy, neznámo kdy a zvládnout to již v roce 2015, pokusím se to provést co nejlépe.

Roku 2014, loučím se s Tebou, muchas gracias!

Šárka R.

Co si může dívka přát

Někdy tak přemýšlím nad tím, jaké je to být zamilovaná. Jaké to je, když se o tebe někdo usilovně snaží. Někdy si přeju, aby můj život byl jako velký muzikál. Když se tak dívám na ty filmy, jak tam zpívají ty krásné písničky.. Jo, přála bych si to. Proto si s sebou nosím přívěšek pro štěstí. Dost často si přeju zastavit čas a udělat věci, které bych nikdy neudělala nebo nemohla udělat.

A proto si stůjte na svém a nedovolte nikomu, aby vám rozbil to, o čem sníte, co si vy přejete.

A věřte ve své sny!

Kateřina S.

Naši redaktoři se také pokusili spolu s rozpoutanou fantazií (nemuselo jít jen o popis skutečnosti) vyjádřit ve vyprávění nejrůznější pocity. K tomu měli možnost zvolit si některá z nabídnutých témat. Tyhle sloupky vznikly na téma "Ztratila jsem se ve velkém městě..." a "Rozbila jsem něco opravdu cenného"

Jsem ztracená

S rodinou, Vandou a její rodinou jsme jeli do Rakouska, do Vídně. Bylo to tam krásný. Celá skupina šla přede mnou. Šla jsem jako poslední, ale nikdo si toho nevšiml, protože byli všichni uchvázeni krásou města. Náhle jsem uviděla nádhernou budovu, asi to byl hrad či co. Každopádně vypadal úžasně. Zastavila jsem se a zírala jsem na něj. Každý jeho kousek byl tak pečlivě udělaný!

Když jsem se vzpamatovala, nemohla jsem naší skupinu najít. Srdce se mi zastavilo, a pak se rozbušilo, až bylo stokrát rychlejší než obvykle. Začala jsem panikařit. Nevěděla jsem, co mám dělat. A nejhorší na tom bylo, že jsem neměla mobil a neuměla jsem německy. Hrůza! Pobíhala jsem kolem dokola a lidé se zastavovali a udiveně na mě koukali. Pak jsem začala křičet jména členů mé rodiny. Nakonec jsem to vzdala a sedla si k plotu, který se táhl po celém obvodu toho „asi hradu“. „Že jsme sem vůbec jeli. Tohle by se vlastně ani nemuselo stát a já bych si v klídku doma četla nějakou napínavou knížku. Třeba. Jenže teď tu sedím jánevím kde a jsem ÚPLNĚ ztracená. Ach jo!“ zamumlala jsem. Seděla jsem tam a civěla do nikam. Nakonec jsem usnula.

Najednou do mě někdo šťouchl, asi loktem. Otevřela jsem oči a vykřikla úlevou. Přede mnou klečela Vanda a vedle ní moje mamka s ustaraným výrazem. Za nima stáli všichni ostatní, co s námi jeli. Skočila jsem mamce kolem krku a vykřikla:

„Já jsem se tak lekla! Ještě, že jste mě našli, jinak bych se snad zbláznila!“

„My jsme rádi, že jsi zůstala na stejném místě, jinak bysme se zbláznilí my.“ usmála se mamka.

Byla jsem ráda. Ani si nedokážu představit, co by se stalo, kdyby mě nenašli.

Nikolka

Když se ztratím :-@

Jednou se mi stalo, že jsem se se sestřenicí a bráchou ztratila. Byla jsem s nimi na prázdninách na Krétě. Byli tam moji rodiče a sestřenčini rodiče, dvě sestřenice a brácha. Všichni se mnou prochá-

Já a moje sestřenice s bráchou jsme šli napřed. Vzádu už jsem rodiče neviděla. Šli jsme je dost rychle — ale nakonec jsme zjistili, že jsme se ztratili. Jedna paní nám říkala, že asi rodiče viděla, ale my jsme jí vůbec nerozuměli. Tak nás vzala za ruce a pomohla nám je najít. Já jsem cestou pořád brečela a křičela jsem, kde je mamka. V tu chvíli jsem se strašně bála!! Najednou jsem uviděla mamku s tatškou a rychle jsme se za nimi rozběhli.

Všichni jsme poděkovali té paní a šli jsme zpátky domů. Mamka nám kladla na srdce, abychom takhle už nikdy sami nechodili. Od té doby se docela bojím chodit někam sama v neznámých místech, i když jsem tak velká. Dostala jsem z toho ponaučení a víckrát se mi to nestalo. A jsem ráda, že jsem našla rodiče. Mám je moc ráda. I když mi někdy vynadají. Jsou to prostě moji rodiče!!!

Anetka D.

Létu se to sice nevyrovná, ale dovádění ve sněhu je taky pořádná zábava, zvláště, když pod návátou peřinou můžu vyčenichávat myšky....

Když rozbiju něco opravdu cenného

Když něco rozbiju, cítím se opravdu strašně provinile. Nejradši bych utekla, ale co bych pak dělala? Srdce mi buší a zcela ztuhnu. Jsem z toho smutná a bojím se to říct. Klepou se mi nohy i ruce a myšlenkami jsem jinde. Sice se nehody stávají, ale je to přece cenné. Třeba je to po babičce a já to právě rozbila. Babička je přece mrtvá. Kdybych to rozbila, nikdy bych si neodpustila. Chtělo by se mi i brečet, ale asi bych se nepřiznala. Je to zkrátka hrozný pocit.

Julka

Jak trávím Valentýna...

Jak trávím Valentýna? Stejně jako každý rok. Mými největšími společníky v tomto období jsou litry kakaa, krabice kapesníčků, kýbl čokoládové zmrzliny a romantické filmy. Občas si ráda pobřečím nad tou „nešťastnou láskou“ (spojení „nešťastná láska“ nebo „neopětovaná láska“ je fakt divný a obzvlášť tahle slova se mi píšou dost těžko. Fúj!).

S těmi filmy je to trochu složitější. Mnohem raději koukám na smutná korejská dramata, ačkoli se to na první pohled nemusí zdát. Je to taková pravidelná dávka emocí (tím samozřejmě nechci říct, že tuto terapii praktikuji jen v období Valentýna). Člověk to ze sebe dostane, a pak to tak často nevypouští v situacích, kdy se to nejméně hodí. Tenhle fígl doporučuji každému (i chlapům). Pěkně si popláču, svaly se uvolní a mnohem lépe se pak spí (tedy aspoň mně). Zkuste to. I přes to, že třeba máte s kým být.

Jejda! Musím jít, nebo mi vystydne kakao!

Anička

Kropicí konev

Chtěl bych být kropicí konev, protože se dostane vždy k vodě.

Voda je pro mě symbolem opory.

Opory se člověk dočká jen někdy a není to často.

Voda je pro mě také záchranou, ale i smrtí.

Voda je pro mě ohněm bez bolesti.

Voda je pro mě smysl, ale i věc, která smysl postrádá.

Voda je potřebná k životu i smrti.

Voda je svcená i zamořená voda je většinou svata.

Voda je pro mě kus života, ke kterému se dostane každý.

Málokdy si ale uvědomujeme, že každý je z vody...

SkriFi

Chtěla bych být 5000 let stará knížka

Chtěla bych být stará, starodávná kniha, protože bych se stala velmi populární. Byla bych určitě ošklivá, se zažloutlými listy, celá zaprášená... ale přečetlo by si mě mnoho lidí. Každé otevření či zavření by mě potěšilo. Ačkoli by se mne možná někteří lidé štítili kvůli vzhledu, jiní by mě naopak s velikánskou zvědavostí otvírali, aby zjistili, co vevnitř skrývám. A nebylo by toho málo.

Mnoho informací, které v sobě staletí ukrývám, jsou důležité stále a mnohé z nich by se hodily i současným lidem. Každý, kdo by se odhodlal mne číst, by se dozvěděl spousty dosud neznámých věcí o naší dávné minulosti, o které se neučili ani ve škole. A s radostí by si přitom vzpomněl na to přísloví: „Nikdy nesud' knihu podle obalu.“

Samozřejmě, že ne všichni. Už jsem řekla, že jsou takoví, které moje staroba odpuzuje. O negativěch jsem se původně nechtěla bavit, ale nu což. Tihle lidé by si říkali: „Čtení je trapný!“ nebo „Kdo potřebuje vědět něco o minulosti, když teď žijeme v úplně jiné lepší době?“

Jako knihu by mě to hrozně mrzelo, ale bohužel se na něco také musíme dívat kriticky. Je to jejich chyba,

když se nechtějí poučit. Možná proto taky lidi dělají pořád stejné chyby. Přesto všechno knihy jsou stále potřebné a důležité, ať už jsou zaměřené na historii nebo se v nich píše o mnoha jiných tématech. Každou z nich číst je velkým dobrodružstvím poznání. Jsou mnohdy zajímavější nežli filmy. Knihy nás provázejí celý život, můžou ovlivnit i budoucnost.

Takže být knížkou není tak špatné, že?

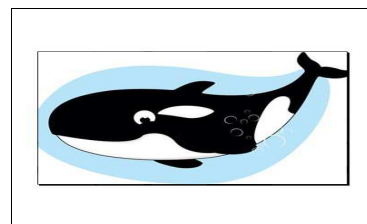
Pavlna

Chtěla bych být velryba

Proč? Vás nikdy nezajímalo, jak to vypadá pod vodou? Mě to tedy zajímá dost. No dobře, velryba asi úplně ne, ale třeba mořská víla. Mořské víly umí dýchat pod vodou, necítí v hloubkách tlak a díky ploutvím plavou tak osmkrát rychleji než průměrný člověk.

Mořská víla sice nejsem, ale vodu miluji i přes to, že na plavání se třídou jsem nejhorší v té lepší skupině. Ten pocit, když se ponořím do vody a droboučké bublinky tančí po mé tváři, ten pocit, když si najednou připadám lehčí a hlavně pocit, když můžu vidět i jiný život. Život pod vodou. Klid. Ticho. Maličké rybky kolem mě mlčky proplouvají. Útesy přede mnou ustupují, mořské řasy se vlní na pozdrav. Tohle je podmořský svět, jak si ho představuji. Svět, kde vládne mír. Do tohoto světa se vždycky ráda přesunu.

Anna

Jaké by to bylo bez elektriky?

Bylo pár dní před Valentýnem. A já jako obvykle jsem šla hned ze školy domů, protože mi začíná můj oblíbený televizní pořad. Dorazila jsem domů a šla jsem si zapnout televizi. Koukám na její matně černý obraz a pořád nic. Zapnu jí znova a pořád nic... Nevěděla jsem co budu dělat a proto jsem si vzpomněla na svoji babičku jak vždy říká: „Zapni to rádio, vždyť to tady je jako v rakvi“. A díky mé babičce mě napadlo zapnout si rádio. Zapojila jsem ho do zásuvky. A nic. Pořád nic. Šla jsem zavolat své kamarádce, ale můj telefon je hluchý.

Z toho všeho zmatku jsem dostala hroznou žízeň. Šla jsem si napustit vodu, ale voda netekla. Už jsem z toho byla vážně v depresi. Řekla jsem si že se půjdu na chvíli projít a na ulice se zatím shromáždil hlouček rozrušených lidí, Všichni panikařili kvůli tomu že: a) Nejde jim zapnout konvice, b) nemůžu si nabít notebook, c) nejsou světla, d) nemůžu si napustit vodu apod.

Když jsem tak venku stála a zírala na ně, přišel mezi nás starosta a oznámil nám, že nikde ve městě nejde elektřina. Všechny přístroje, které jsou na elektřinu, nefungují. Voda také neteče, protože čerpadla nefungují. A v ten den jsem si uvědomila, jak je důležité nezapomenout na to, že nesmíme spoléhat jen na elektřinu, ale i na sebe samotné.

Aneta J.

Den, kdy jsem objevila ráj

Když jsem se probudila, byla venku ještě tma. Na okno t'ukal déšť, byla sobota. Chvíli jsem seděla na posteli a koukala do tmy, pak mi ale došlo že neusnu. Moje sestra která obdivuhodně chrápe jako starý chlap od čtyřiceti nahoru, byla dnes více než hlasitá. Nevím, jestli to bylo hladem nebo čím, ale vstala jsem a šla se obléct. Obvykle bych si jen pustila mp3ku a spala dál, ale dneska ne. Vyšla jsem z pokoje a koukla se na hodiny. Bylo půl šesté ráno.

Nemá cenu být naštvaná kvůli tomu, že jsem vzhůru, natož abych kvůli tomu nejedla. Udělala jsem si zelený čaj a posadila se na gauč. Jelikož na nic, co bylo v ledničce, jsem neměla chuť, rozhodla jsem se že si nejdřív hezky v klidu vypiju čaj.

Déšť už ustal, což je super, nechtěla bych kvůli tomu sedět celý den doma. Nakonec jsem si k snídání dala ty rádoby chemicky dozravané jahody z plastové vaničky. Chutnaly kupodivu ale celkem dobře ale na ty letní to zdaleka nemá. Uslyšela jsem nějaké kroky a ztuhla jsem, mlčky jsem doufala, že jsem někoho nevzbudila. Zvedla jsem se a nakoukla do chodby. Nikdo tam nebyl. Byla jsem vděčná, že všichni spí a vzala si mp3ku z pokoje. A v tu chvíli mě to napadlo, půjdu se mrknout ven. Napsala jsem na lísteček, že jsem šla ven a mám u sebe mobil. Myslela jsem, že jsem ho nechala na stole. Nemohla jsem ho ale hned najít, nebyl na stole ani pod polštářem. Nakonec jsem ho našťestí objevila v mikině. Oblékla jsem si bundu a vyrazila...

Byl to dost blbý nápad vyrazit k louce přes pole. Jelikož v noci pršelo, vypadaly moje boty opravdu skvostně. Ale to je fuk, nebudu se vracet jenom proto, abych se přezula.

Když jsem dorazila na louku, litovala jsem, že jsem sebou nevzala našeho psa. Ten by zářil štěstím, jak tam bylo hezky. Louka byla mokrá, ale za to nebyla zima a měsíc krásně zářil. Byla jsem ráda, že jsem se vydala zrovna sem. Napadlo mě jít k lesu, ale zase tak odvážná nejsem. Louka nebyla od bahna, a tak jsem si na ní rozprostřela bundu, sedla si a pustila písničky. Bylo mi skvěle, foukal vánek který mi trošku vyčistil hlavu.

Otočila jsem se a...Musela jsem určitě usnout. Ležela jsem na louce a strašně mě přitom bolela hlava. V mobilu jsem měla nejmíň pět zmeškaných hovorů. Bylo půl jedenácté a slunce už docela nepokrytě svítilo a hřálo. Sebrala jsem bundu, mobil i mp3ku, ve které ještě teď hrály písničky. Momentálně z ní byl slyšet Kurt, který zpíval "hey wait i got a new complaint". Domů jsem došla asi za dvacet minut. Když jsem se vrátila, nikdo nebyl doma... Tak jsem poznala aspoň na chvíli ráj na zemi. Pokračování o tom, jak mne všichni hledali — možná—příště.

Jana P.

A je tady zase předajaří...

Chtěla bych být pejskem

Na zadané téma: Čím bych chtěla být? Televizí, tabulí, medvědem, houslemi nebo snad vílou? Jasně, že bych chtěla být psem. Ptáte se proč? Psy mám strašně ráda, hlavně ty chundelaté. Miluju, když si třeba hrají se svojí hračkou nebo když si prostě jen tak lehnou a zadívají se na mě svýma očkama. Navíc být psem znamená, že nemusíte chodit do školy. Koneckonců, k čemu by bylo bernardýnovi nebo kokršpanělovi počítání, geometrie, psaní, čtení nebo dokonce zpívání? Jak by se to vůbec ten pes naučil? A kdyby se náhodou nějakým kouzlem naučil pes číst, byl by opravdu slavnej, ten psík. Zatímco mezi lidmi je úplná samozřejmost, že umíte číst, psát, počítat a rýsovat.

Když má pes štěstí a dostane se k nějakému hodnému pánovi nebo paní, může se klidně celý den jenom tak válet po podlaze, cpát se psím žrádlem a občas se pomazlit s páníčkem. Ale když patří pes nějakému bezohlednému a bezcitnému nafoukanci, to se teda moc nemá. Může se sice válet po podlaze, ale celý den být sám je fakt nuda! Ten páníček by myslel jen sám na sebe a žádné otravné opelichanéj pes by ho nezajímal. A ani by svého mazlíka pořádně neumyl a učesal. Co by si takový pejssek počal? Nemůže se přece sám umýt a učesat! Kdyby se o to snad jen pokusil, páníček by se pěkně zlobil! Jak by to asi v koupelně vypadalo? Nejhorší to má ale ten pes, který nemá páníčka vůbec. Takovým pejskem bych ROZHODNĚ být nechtěla.

Nikolka

Svatý Valentýn

Valentýn může připadnout na jakýkoli den, ale někdy může vyjít na sobotu či neděli. Pro někoho je to výhoda a pro někoho ne.

Mně přijde Valentýn jako normální den. Možná kvůli tomu, že v tomto období nemám přítele? Nebo mi přijde, že tenhle den je moc přelázaný. Naštěstí nemá Valentýn v České republice dlouhou tradici, takže se s

ním někdy nemusíme setkat. Možná tak za rohem.

V Americe oslavují tento svátek s radostí. Kluci dávají holkám růže nebo čokoládovou bonboniéru a myslím si, že mají vždy na Valentýna větší kuráž, na rozdíl od všedních dnů.

Znám lidi, kteří mají tak rádi Valentýna, že si všechno naplánují, ale znám i ty, kteří tenhle svátek nemají rádi. Zahrabou se do postele a koukají na filmy a nebo jsou typy lidí jako já, kdy jim tento den vůbec nevadí.

Linda

Lak na nehty

Povídka

„Až budu velká, budu vojačka!“ řekla jsem ve dvanácti letech a už jsem při tom zůstala.

Matka nebyla ráda, ale mne to moc lákalo. Mise, stopovací psi, samopaly... Opravdu něco pro mě. Zamilovala jsem se do vojenského vzoru, a jak jsem dosáhla plnoletosti, šla jsem do výcviku. Byly tam samé ženy a všechny jsme musely hodně, hodně makat. Žádný ulevování, jenom tvrdá dřina.

Každý den jsme si mákly tolik, že jsme padly do postelí na nosy, ještě dřív než jsme se zuly. Z mých dosavadních třiašedesáti kilo (neříkám, že jsem byla tlustá, ale už jsem viděla i hubenější), jsem zhubla na celých devětačtyřicet kilo, a to jen za dva měsíce.

Ze začátku jsem byla přesvědčena o tom, že přežiju výcvik bez nějaké opory (myslím tím kamarádku), ale trvalo to moc dlouho. Týdny, měsíce... Nejdřív to byla zábava, ale nové cviky, věčně bolavé svaly a nikdo, s kým bych si o tom mohla povídat...

Bylo nás třicet, ale já jsem byla jiná. Sama za sebe. Ostatní dívky už se přátelily, ale já se držela stranou. Snažila jsem se poznat takovou, která byla jako já. Jedna tam byla. Moc nemluvila a ani nebyla moc hezká. Netušila jsem ale, co je v ní, uvnitř. Jmenovala se Paz García. Byla to průměrná holka, žádný extrém, co se týče výcviku.

Šla jsem za ní. Moc nemluvila, ale vše, co řekla bylo, jako by mi přímo brala slova z úst. Paz se stala prostě moje kamarádka. Nebylo to nic moc, žádné úžasné věrné, nejlepší přátelství, ale nebyla jsem na to všechno sama.

Výcvik netrval věčně. Posílali nás do Afghánistánu na mise. Vzpomínám si, jak šla za sebou ta jména. Nejdřív

říkala: „A na roční misi v Afghánistánu se může připravit Paz García...“

Měla tenkrát strašnou radost, pištěla, skákala, točila se (samozřejmě až když jsme dostali pohov). Pak jsem zaslechla své jméno.

„...Stejně tak mise čeká Almu Moreno!“ Já nejásala. Ano, samozřejmě, že jsem měla radost, velkou, ale já se radovala spíš v duchu. Cítila jsem na prsou hřejivý pocit vítězství, ale nijak zvlášť jsem to neprojevovala, ani Paz jsem se nesvětila. Cítila jsem, jak jsem teď jen svá, že ten pocit bych si měla vychutnat do poslední kapky a hlavně nic neříkat.

Odjíždět jsme měly již dva dny po této velké události, ale až po veliké párty, na které měli být i mladí vojáci (mužského pohlaví), kteří prožívali denně téměř identické situace, jako my, dívky. Moc jsem se tam těšila, protože jsem se po dlouhé době zase šla bavit.

Poznala jsem se tam s mladíkem jménem Xavier. Byl úžasný, milý, pozorný a pohledný. Protančila jsem s ním celou noc, i když ani jeden z nás tančit neuměl. I on byl pro dobrou fyzickou kondici vyslán na roční misi, takže jsme spolu mohli zůstat i po čas nečasu.

Den po večírku jsme museli odjíždět, zrovna jsem měla narozeniny a Xavier mi koupil dva laky na nehty. Tmavě zelený a světle zelený. Napadlo mne, že bych si mohla na nehty udělat vojenský vzor. Sotva jsme vylezli z autobusu, zaútočili na nás nepřátelé. Nedostali jsme ještě žádné zbraně, municí. Já u sebe měla kapesní nůž a Xavier revolver. To jsme ale asi byli jediní, kteří měli zbraň. Dostali jsme od velitele dost neobvyklý povel. Nenechat se zabít.

Rozutekli jsme se do stran, já s Xaviérem jsme běželi spolu a schovali se za velký balvan opodál. Paz se mě držela, protože já na rozdíl od ní byla z těch nejlepších. Zasedla za šutrák naproti tomu našemu. Měli jsme na sobě neprůstřelné vesty a tak jsem byla docela klidná a neměla o svého druhu ani o kamarádku moc veliký strach, přesto...taková ustřelená ruka...to také není nic moc.

Teroristé se objevili, sledovali jsme je zpoza kamene. Až pak jsem si uvědomila, že jsem ruce nechala položené na vrchu balvanu, abych na ozbrojené muže lépe viděla. Teď už jsem ale nemohla nic dělat. Přemýšlela jsem, ale nešlo to. Oni by zpozorovali pohyb a zlikvidovali by nás jediným granátem. Bez hnutí jsem nechala své ruce na očích nebezpečným lidem. Pak jsem si všimla, že Paz je ve stejné situaci, jako já (bylo to velmi, velmi neprofesionální!)

Teroristé Paz zahlédli, právě podle rukou, které jako by je vyzývali: „Zabijte naše majitele!“ Měla smůlu. Rozstříleli jí obličej. Byla jsem tenkrát smutná a v šoku. Pár děr skrz na skrz v hlavě...ano, tomu se říká zranění neslučitelná se životem.

Pak ti muži odešli. Políbila jsem Xaviera a zase a zase. My jsme přežili, i když jsme měli stejný problém, jako Paz. Akorát...co z toho plyne? Lakujte si nehty do vojenského stylu a budete jako neviditelní...

Šárka R.

Příběh kluka s knížkou

Na obrázku vidím kluka. Podkládá si hlavu rukou. Před ním je otevřená knížka. Jak ten kluk vypadá?

Věk: asi 8 let

vlasy: hnědé, krátké, rozčuchané,

Ofina, není moc rovná

oči: malé, světlé

nos: trochu velký

pusa: malá, červená

oblečení: bílá košile

Osmiletý chlapeček jménem Tomáš se zamiloval. Odpoledne zašel do knihovny podívat se na knihu, která by mu poradila, jak se zachovat, když je zamilovaný. Normálně má Tomášek rád dobrodružné knížky. Teď si vzal všechny knihy o lásce, ale mezi těmi knihami byla jenom jedna pravá, kterou potřeboval. Sedí a čte si. Najednou přestane a zamyslí se. O čem vlastně přemýšlí?? Co když bude tak zamilovaný, že se nebude učit? To by tedy dopadlo! Závěrem toho si řekl, že i když bude zamilovaný, tak se bude pořád učit. Nechce být přeci hloupý!! Nikdo o tom ještě neví, že je zamilovaný. Zatím to nikomu neřekne. Kdo si to bude číst doufám, že to nikomu neřekne!!! Bude to malé tajemství mezi vámi a Tomášem.

Anetka Dao

Vyfotila jsem pravěkýho člověka

Jsem na cestě domů a poslouchám hudbu. Když jsem doma, tak usnu. Zdá se mi, jako kdybych byla v nějaké době. Řekla jsem si: „Kde to jsem“? Držela jsem zrovna mobil v ruce. To jsem ale měla štěstí. Vyfočila jsem hned číslo 158.

Ale v telefonu mi nejdříve řekli, že mám moc slabý signál. Pak mi zase poslali zprávu. „Hádejte v jaké době jste“? Řekla jsem si, proč jsem nedávala pozor při hodině. Teď už vím, proč nám paní učitelka řekla, že máme při hodině poslouchat. V budoucnu se nám to vyplatí. Byla jsem v pravěku!!!! Páni. Co o tom vím?

Náhle jsem viděla člověka, který se hrozně hrbí a jde kolem. Volala jsem: „Haló pane, neslyšíte mě snad“?

Nejdříve jsem si myslela, že je hluchý, ale když už byl daleko, tak jsem ho sledovala kam šel. On se ale zase vrátil. Asi si spletl cestu.

Když byl blízko mě, hned jsem poznala, že to je pravěký člověk. Řekla jsem si: „Hustý, to si musím vyfotit“. Vytáhla jsem hned mobil a omylem jsem si nevšimla, že jsem měla zapnutý blesk. Hned se otočil a něco mi říkal. (Myslím si, že mi nadával, protože pořád mával klackem). A tak jsem utíkala, ale přitom i fotila.

V běhu jsem zakopla o želvu a probudila jsem se. Hned jsem běžela ke stolu a podívala jsem se do knížky, prý se jednalo o dobu ledovou. Hned jsem se podívala na fotky, a ten pravěký člověk tam fakt byl. (PS :Jak jsem se v příběhu zmiňovala, že jsem zakopla o želvu, tak si aspoň myslím, že se jednalo o želvu. Ale vím jistě jenom to, že to bylo malé a pohybovalo se to.)

Lily

Tři oříšky pro Popelku

Kdyby místo oříšků našla Popelka něco jiného. Co by se asi stalo?

Nepotkala by prince na plesu, neztratila by stře- víček, ale ani by se nemusela vdát.

Mohla by třeba najít zdánlivě nedůležité věci, jako například starou tenisovou pátku, ponožky a nebo dřevavý kbelík.

Co by s nimi dělala, se všemi těmihle věcmi na plesu... ? Zůstala by doma, uklízela by a žila by stejný život jako předtím.

Ale z druhé strany by taky ale nemusela. Jak už se říká, je to někomu souzený, a když je to souzený, tak se musí něco stát, aby byli spolu. Tedy mám na mysli toho prince. Samozřejmě, že pokud to má být, budou spolu, a to třeba díky kbelíku, tenisové páлке... no, jen si myslím, že kvůli ponožkám ne. Když si představím takové ty nevyprané.

Potkají se na tenisovém hřišti, kde se Popelka odhodlala vyzkoušet si svou právě nalezenou tenisovou pátku. Samozřejmě princ také hraje tenis, a tam se potkají ,a protože princ zrovna namočil svoje propocené ponožky do kbelíku s voňavou mýdlovou vodou, zamilují se do sebe, a tak to skončí.

Linda

Sníh a vichry strom dokonale ohnuly—ale nezlomily.

Když rozbiju něco opravdu cenného

Když něco náhodou rozbiju, cítím se strašně provinile. Nejradši bych utekla, ale co bych potom dělala? Srdce mi buší a celá ztuhnu. Jsem z toho smutná, a bojím se to říci. Klepou se mi ruce i nohy a myšlenkami jsem jinde.

Nehody se sice stávají, ale tohle bylo opravdu hodně cenné. Bylo to po babičce a já to právě rozbila. Babička je přece už mrtvá. Proto je ta věc po ní tak vzácná. Kdybych ji rozbila, nikdy bych si to neodpustila. Chtělo by se mi brečet, ale asi bych se nepřiznala. Je to zkrátka hrozný pocit.

Julka

BALADA

Mladík, možná dvacet let,
chodil s myšlenkou, že změní svět,
a proto odešel do války.
Někam do Asie - někam do dálky.

A když se tam dostane,
začne psát dopis rodině:
„Ahoj tati, ahoj mami...
Dostal jsem se do armády.

Zrovna jsem v Afganistanu.
Je to místo plné klamu.
Ve dne vedro, v noci zima.
Všechno je tu jiné... I já."

Odpověď přišla za pár dní
a on i přes odvahu lví,
měl větší strach
než když se nechával verbovat.

Když jí chtěl otevřít,
přišla věta: "Není čas snít,
protože jsme tady ve válce
a mě nezajímá, co je v té obálce.

Začíná pravá válka, začíná boj.
Tak se zvedni a se mnou pojď."
Během dlouhé noci
byli z nich jen poskoci.

A ti co válku zavíní
někde v klidu sedí,
zatímco vojáci umírají
a se životem si zahrávají.

S myšlenkou, že bojují za vlast,
vůbec nevidí, že jde o past.
A bezhlavě běží doprostřed bojů,
bez dostatku odvahy i nábojů.

Cestou spousta z nich padá k zemi.
V kaluži krve už ani jejich duše není.
A mezi stovkami loutek
ani náš hrdina neutek'.

Padá k zemi zády napřed
a z hlavy mu uletěl baret.
Ani ten dopis nestihl otevřít
a už musí jít.

Domů se vrací se spoustou známých
se spoustou své vlasti bezmezně oddaných.
Rodina ho vítá se slzami na tváři
a se vzpomínkou nedožitého stáří.

František Strecker

Hodiny

Chtěl bych být hodinami.
Hodiny jsou pro mě čas.
Čas je pro mě obdobím, rokem, měsícem,
dnem
i minutou.
Čas je krásou, ale i hrůzou, která každého
jednou
dohoní.
Čas je smrt i život.
Čas počítá mé myšlenky a minulost zahodí.
Čas mi říká, že se ze mě stává idiot.
Je to globální trend a všichni se ho drží.
Čas bez hodin se ale zjišťuje stěží.

SkriFi

Těšíme se
už na
Velikonoční
svátky,
těšíme se na
J A R O

**PROSTOR, školní časopis vydávaný při
ZUŠ Fr. Lázně**

Je výsledkem práce žáků literárně dramatického oboru, oddělení tvůrčí psaní, které vede učitelka Jaroslava Rymešová. Redakci tvoří:

Linda Dang, Aneta Dao,

Julie Ho, Aneta Jelenová,

Tereza Králová,

Nikolka Nguyen,

Lily Nguyen, Pavlína Nguyen,

Jana Pěčová, Šárka Rubášová,

Kateřina Stárková,

Anna Vondráčková,

Michal Mai, Filip Skribek,

František Strecker